

A L B A T R O S

Jack London

BÍLÝ
tesák

ALBATROS

Jack London | Bílý tesák

Jack London
BÍLÝ
tesák

ALBATROS

Přeložil Vladimír Svoboda

Translation © Vladimír Svoboda, 1976

Illustrations © Lubomír Kupčík, 2003, 2012

ISBN 978-80-00-03010-4

KAPITOLA 1

Po stopě masa

Zamrzlou říčku svíral po obou březích zasmužilý smrkový hvozd. Vichřice, která sotva ustala, servala ze stromů bílý příkrov jino-
vatky, v houstnoucím šeru se do sebe navzájem zaklesly svým
větrovím, černé a sveřepé. Nad krajinu se snášelo nesmírné ticho.
Divočina znehybněla, zmrtvěla, z její siroby a mrazu čísela tesk-
nota, a ještě cosi navíc. Jako by sem doléhala ozvěna opovržlivé-
ho smíchu, posměchu skličujícího víc než všechny žaly, odlesk
přezíravého úsměšku sfingy, mrazivého jako led a krutě sebejis-
tého. Marnosti života se tu vysmívala sama divočina, urputné
a nepřístupné vědomí věčnosti, samo ledové srdce nehostinných
severních pustin.

A přece se sem život dral, neústupně se jí protivil. Po za-
mrzlé hladině bystřiny se pachtilo spřežení tažných psů, podob-
ných spíše vlkům. Zježenou srst měli ojiněnou mrazem. Dech
jim mrzl ve vzduchu, sotva opustil tlamu, vyrážel v oblacích páry
a usedal jim v sněžných krystalcích na kožichy. Na sobě měli ko-
žené postroje a také do saní, které táhli za sebou, byli zapraženi
koženými postraňky. Saně neměly samostatné sanice. Byly zho-
toveny ze silné březové kůry a spočívaly na sněhu celou svou
plochou. Přední hranu měly zatočenu vzhůru, aby lépe najížděly
na kyprou vlnu, kterou hrnuly před sebou. Naložena na nich byla
obvyklá všehočů – pokrývky, sekery, kotlík na kávu, pánev;
nejvíce však na nich upoutávalo pozornost nejrozměrnější zava-
zadlo – úzká dlouhá truhlice.

Před psy se plahočil muž na širokých sněžnicích. Za saněmi se těžce vlekl druhý. A v truhle na saních se vezl třetí, pro kterého už všechny strasti skončily. Divočina ho zkrušila a udolala; bylo po vzdorování, znehybněl jako všechno kolem. Severská pustina nemá rozruch v lásce. Život, to je pohyb, a právě ten ji nejvíc popuzuje, říše ledu usiluje zničit vše, co se hýbe. Zmrazuje vodu, aby nemohla odtékat do moře; zahání mízu ze stromů, takže promrzají do samé dřeně; ze všeho nejvášnivěji a nejkruťěji pak mučí a drtí člověka – nejnepokojnějšího ze všech živých tvorů, jenž se znovu a znovu vzpouzí proti té svévoli, podle níž by mělo všechno konání posléze ustat.

Před saněmi i za saněmi se dál prodírali oba nepoddajní a nepokoření muži. Stále ještě byli naživu, dýchali. Byli zachumláni do kožešin a do měkce vydělané kůže. Obočí, tváře i rty měli tak ojíněné krystalky zmrzlého dechu, že rysy jejich obličejů vůbec nebylo možno rozeznat. Podobali se přízrakům, postavám pohřebního průvodu z podsvětí. Ale pod maskami se skrývali lidé, neohroženě si razící cestu tímto ztichlým světem zhouby a zmaru, nicotní opovážlivci, kteří podstoupili obrovské dobrodružství a postavili se silám světa tak odlehlého, tak cizího a bezkrevného jako sama propast vesmíru.

Putovali beze slova, šetřili dechem. Ze všech stran na ně doléhalo tísnivé a téměř hmatatelné ticho. Tížilo jejich mysli, tak jako tlak vody v hlubinách svírá tělo potápěče. Drtilo je tíhou nekonečného prostoru a neodvratné sudby. Pronikalo i do posledního koutku jejich vědomí, vytlačovalo z něho všechno lidské chvastounství a domýšlivost; vnímali, jak nepatrní a malí jsou, nic než pouhá smítka, bláhově a pošetile se zmítající ve složitě hře mocných a slepých živlů.

Uplynula hodina, minula druhá. Bledé světlo krátkého dne bez slunce se začínalo vytrácet. Do ztichlého vzduchu se vzneslo vzdálené zavytí. Překotně stoupalo až k nejvyššímu tónu, zlomilo se napětím a poté zvolna zanikalo. Mohlo by to být zalkání duše ztracené, kdyby v něm současně nezněla urputná dravost a posedlost hladu. Muž před saněmi otočil hlavu, až se pohledem setkal se zrakem svého druha vzadu. Nad dlouhou truhlou na sebe kývli.

Ozvalo se druhé zakvílení, projelo vzduchem ostře jako nůž. Oba lovci zapátrali, odkud přichází. Bylo to kdesi vzadu na sně-

hové pláni, kterou právě překročili. Třetí zavytí se ozvalo v odpověď rovněž zezadu, poněkud nalevo od předešlého.

„Jdou asi po nás, Bille,“ řekl muž před saněmi.

Měl ochraptělý, nepřírozený hlas, promluvil zřejmě jen s velkou námahou.

„Není tu kouska masa,“ odpověděl jeho druh. „Kolik dní už jsem neviděl ani králíci stopu.“

Dál už nehovořili, jen napjatě sledovali vytí lovců smečky, jež se vzadu za nimi nepřestávalo ozývat.

Za soumraku zabočili se psy do smrkového podrostu na břehu bystřiny a utábořili se. Rakev se u táborového ohně proměnila v lavici i stůl. Psi se na druhé straně ohně shlukli, vrčeli na sebe sice a rvali se, nejevili však sebemenší chuť zatoulat se do tmy.

„Tak se mi zdá, Henry, že se naši pejsánkové náramně drží tábora,“ poznamenal Bill.

Henry, který dřepěl u ohně, jen přikývl. Hodil právě do hrnku kousek ledu, aby kypící káva rychleji sedla. Nepromluvil, dokud se neusadil na rakvi a nedal se do jídla.

„Ti vědí, kde mají kůži v bezpečí,“ řekl. „Radši se sami nazerou, než by se nechali sežrat. Ti jsou, panečku, mazaní.“

Bill zavrtěl hlavou. „Nevím, nevím.“

Jeho druh na něho zvědavě pohlédl. „To je poprvé, co tě slyším pomlouvat jejich inteligenci.“

„Henry,“ pokračoval Bill a žvýkal uvážlivě fazole, „nevšiml sis náhodou, jak vyváděli, když jsem je krmil?“

„To ano, řádili víc než jindy,“ uznával Henry.

„A kolikpak máme vlastně psů, Henry?“

„Šest.“

„Tak poslouchej, Henry...,“ řekl Bill a odmlčel se, aby dodal svým slovům náležitou váhu. „Něco ti povím. Máme šest psů, že jo. Vzal jsem z pytle šest ryb. Každému jsem dal po jedné a jedna se mi nakonec nedostala.“

„Tak jsi asi špatně počítal.“

„Do šesti počítat umím. Šest psů máme,“ opakoval Bill znovu bez jakéhokoli vzrušení. „Rozdal jsem šest ryb. A na Jednoušáka se nedostalo. Musel jsem znovu sáhnout do rance a vyndat pro něho ještě jednu navíc.“

„Ale my přece máme odjakživa jenom šest psů,“ řekl Henry.

„Neříkám, že to všechno byli psi, Henry,“ pokračoval Bill, „jenže rybu jich dostalo sedm.“

Henry přestal jíst, pohlédl přes oheň směrem k psům a spočítal je.

„Teď jich je ale jen šest,“ zjistil.

„Já viděl ještě jednoho, utekl pak do závějí,“ prohlásil Bill neochvějně. „Já jich viděl celkem sedm.“

Henry na něho soucitně pohlédl a řekl: „Ty ani nevíš, hochu, jak já si oddechnu, až budeme mít tuhle cestu za sebou.“

„Co tím chceš říct?“

„Myslím, že už ti ten náš náklad jde na nervy, že kolem sebe začínáš vidět strašidla.“

„Taky mě to nejdřív napadlo,“ odpověděl Bill zasmušile. „A jak jsem ho viděl utíkat po sněhu, jdu, podívám se, a tam po něm zbyly stopy. Přepočítám psy a je jich pořád šest. Ale ty stopy tam pořád ještě jsou. Chceš se přesvědčit? Ukážu ti je.“

Henry neodpověděl, mlčky ukusoval, dokud nedojedl a nezapil večeri ještě posledním hrnkem kávy. Pak si hřbetem ruky otřel ústa a řekl: „Tak ty si myslíš, že to byl...“

Přerušilo ho dlouhé, naříkavé zavytí odkudsi z temnot, výhružné a ponuré. Odmlčel se, zaposlouchal se, a pak mávl rukou směrem, odkud zvuk přicházel, a dokončil větu: „...jeden z tamtěch?“

Bill přikývl. „Jo, přesně tak. Sám sis přece taky všiml, jak se psi rozdováděli.“

Jedno zavytí odpovídalo druhému, ráz naráz, dosavadní ticho se proměnilo v ďábelský ryk. Vlčí volání zaznívalo ze všech stran a psi se s netajeným strachem schoulili tak blízko k ohništi, až jim žár ožehával srst. Bill přihodil na oheň dřevo a zapálil si dýmku.

„Tak se mi zdá, že tě něco žere,“ řekl mu Henry.

„Poslyš, Henry...,“ Bill chvíli zamyšleně bafal a pak pokračoval: „Tak ti mě napadlo, že tomuhle je zatraceně líp, než kdy bude nám.“

Ukázal palcem na rakev, na níž seděli, aby dal najevo, koho tím myslí.

„Až jednou umřeme my, Henry, budeme mít štěstí, když na nás nasypou dost kamení, aby se na nás nedostali psi.“

„Však my taky nemáme takové příbuzenstvo a peníze a všechno ostatní, jako má on,“ odsekl Henry. „Pohřeb s takovýmhle převozem na dálku, to si my sotva budeme moct dovolit.“

„Stejně mi nejde na rozum, Henry, proč se zrovna takovýhle chlap, který je doma ve vlasti lordem nebo čím vlastně a nemusí se starat, čím se nacpe a čím přikreje, zatoulal až na tenhle mizerný konec světa. Fakt to nedokážu pochopit.“

„Mohl se dožít krásného věku, kdyby byl zůstal sedět na zadku doma,“ souhlasil Henry.

Bill už otvíral ústa, ale zarazil se. Ukázal namísto toho do tmy, která je ze všech stran obklopovala jako stěna. V naprosté černotě nebyl sice patrný ani náznak tvaru, bylo tam však vidět dvojici očí, žhnoucích jako řeřavé uhlíky. Henry jen ukázal hlavou na druhý pár a na řetě. Kruh planoucích očí se stahoval okolo jejich tábora. Tu a tam se některé pohnuly nebo zmizely, ale za okamžik byly opět na místě.

Psi byli stále neklidnější; v náhlém návalu strachu se splašeně vrhli na tu stranu ohniště, kde seděli oba lovci, a přihrčení se jim plazili u samých nohou. Ve strkanici se jeden ze psů převrhl až na okraj ohně, zakňučel bolestí a strachy, začpělo to připálenou srstí. Za nastalého zmatku se rozkolísal i kruh světélkujících zraků a na okamžik maličko ustoupil, ale ustálil se opět, jakmile se psi utišili.

„Zatracená smůla, Henry, že nám došlo střelivo, co?“

Bill dokouřil a pomáhal kamarádovi ustlat lůžko z kožešin a pokrývek na smrkových větvích, které na sněh rozložil už před večerí. Henry nevrle zabručel a rozvazoval si mokasíny.

„Kolik jsi říkal, že máme ještě nábojů?“ zeptal se.

„Tři,“ odpověděl Bill. „Kéž bych jich tak měl tři stovky! To bych jim něco ukázal, hrom aby do nich!“

Zlostně zahrozil žhoucím očím pěstí a opatrně si postavil mokasíny k ohni.

„A kéž by už aspoň trochu povolily ty mrazy!“ lamentoval dál. „Celých čtrnáct dní se už teploměr ani nehnul. Kéž bych se býval na tuhle cestu vůbec nevydával, Henry! Nějak se mi to nezdá, vůbec se mi to nelíbí! Nejsem nějak ve své kůži. Kdyby tak... kdybych já... kdyby už tak celá tahle cesta chtěla být za námi! Sedět takhle spolu u krbu ve Fort McGurry a rozdat si partičku karet, to by bylo!“

Henry jen zamružel a zavrtil se do příkrývek. Už skoro usínal, když ho znovu vyrušil kamarádův hlas.

„Poslyš, Henry, když si tamten sedmý přišel pro rybu – jak to, že se do něho naši psi nepustili? To mi nejde na rozum.“

„Tobě vůbec pořád nejde něco na rozum, Bille,“ odpověděl Henry rozespale. „Dřív jsi takový nebýval. Mlč už a koukej radši usnout. Uvidíš, že ráno budeš zase pěkně v kupě. Máš to nejspíš od žaludku, to je celý ten tvůj problém.“

Lovci spali a bok po boku zhluboka oddychovali pod společným přikrytím. Oheň dohasínal a žhoucí oči svíraly stále těsněji kruh, kterým obklíčily tábor. Psi se strachy schoulili do klubka, jen tu a tam výhružně zavrčeli, když se některá dvojice zraků až příliš přiblížila k ohni. Jednu chvíli dosáhla vřava takové síly, že probudila Billa. Opatrně, aby nevzbudil Henryho, vstal a přihodil na ohniště víc dřeva. Oheň vzplál a kruh očí se opět roztáhl. Bill letmo pohlédl na schoulené psy. Promnul si oči a prohlížel si je pozorněji. Potom zalezl zpátky pod pokrývky.

„Henry!“ řekl. „Slyšíš, Henry?“

Henry si hlasitě povzdychl, když se probral, a mrzutě se zeptal: „Copak zase máš?“

„Nic, jen to, že už jich je zase sedm. Zrovna jsem je počítal.“

Henry zprávu přijal s brouknutím, které vzápětí přešlo v chrápání, jak znovu usínal.

Ráno se Henry probudil první a zburcoval svého společníka ze spánku. Do rozbřesku měli ještě tři hodiny, třebaže už bylo šest; Henry se dal ve tmě do vaření snídaně, zatímco Bill balil příkrývky a chystal se utáhnout náklad řemenu.

„Poslyš, Henry,“ zeptal se najednou, „kolik že máme těch psů?“

„Šest.“

„Chyba,“ hlásil vítězoslavně Bill.

„Zase už sedm?“ zapochyboval Henry.

„Ne, pět; jeden zmizel.“

„Ksaku!“ zaklel Henry vztekle, nechal vaření a šel psy přepočítat.

„Máš pravdu, Bille,“ potvrdil pak. „Špekoun je pryč.“

„A byl to dobrý tahoun, běhával jak namydlený blesk, když se dostal do tempa. Jen se za ním prášilo.“

„Marná sláva,“ uzavřel Henry. „Toho schramstli ještě zaživa. Vsaď se, že jim štěkal ještě v žaludku, hrom do nich.“

„Býval to vždycky dost hloupý pes,“ konstatoval Bill.

„Jenomže ani hloupý pes nemá být natolik hloupý, aby se dobrovolně rozběhl spáchat sebevraždu.“ Henry si prohlížel zbytek spřežení a zkušenýma očima zvažoval přednosti každého jednotlivého zvířete. „Vsaď se, že z těchtole ostatních by takovou pitomost žádný neudělal.“

„Ty bys neodehnal od ohně ani klackem,“ přisvědčil Bill. „Odkakživa jsem byl přesvědčený, že to Špekoun nemá v hlavě docela v pořádku.“

A to byl celý pohřební proslov nad mrtvým psem na oné severní stezce – méně skoupý než řeč nad mnohým jiným psem, ba i než smuteční projev nad leckterým člověkem.

KAPITOLA 2

Vlčice

Nasnídání, se skrovnou táborovou výbavou připoutanou řemeny na saně, se obrátili zády k přívětivému ohni a vydali se do tmy. Rázem se kolem nich rozlehlo vytí, dravé a pochmurné volání, jak se vlci navzájem dorozumívali mrazivou tmou. Nebylo jim do řeči. V devět hodin se začalo rozednívat. V poledne se obloha na jihu rozehrála dorůžova a naznačila, kde zastíňuje oblina Země polední slunce před světem severu. Růžová záře však rychle bledla. Šedavé denní světlo vydrželo ještě do tří hodin, potom se i ono vytratilo a na tesklivou a ztichlou zemi se snesl příkrov arktické noci.

Jak tma houstla, přibližoval se jekot lovící smečky zprava, zleva, zezadu – ozýval se teď tak blízko, že nejednou dolehl na pachtící se psy strach a ve zmatku se shlukovali do klubka.

Po jednom takovém zastavení řekl Bill, když se mu konečně spolu s Henrym podařilo srovnat psy v postračících: „Kdyby už tak konečně někde narazili na zvěř a nás nechali na pokoji!“

„Jdou mi už opravdu hodně na nervy,“ připustil Henry.

Pak už nepromluvili, dokud se neutábořili.

Henry se právě nakláněl nad bublajícím kotlíkem s fazolemi a přidával do nich led, když ho vylekal náhlý zvuk úderu, Billův výkřik a bolestivé zakňučení z klubka psů. Vztyčil se a stačil ještě zahlédnout, jak do skrytu tmy mizí po sněhu nezřetelný stín. Až pak si uvědomil, že mezi psy stojí napůl vítězně, napůl schlíple Bill, v jedné ruce drží klacek, v druhé za ocas půlku sušeného lososa.

„Půlku sežral,“ hlásil, „ale jednu ode mne přece jen slíznul. Slyšel jsi ho, jak zavřeštěl?“

„Jak vypadal?“ zeptal se Henry.

„Nebylo ho dobře vidět. Ale měl čtyři nohy a tlamu a chlupy jako každý pes.“

„Nejspíš nějaký krotký vlk.“

„Zatraceně krotký, ať je to co chce, takhle si přijít ke krmení a schramstnout porci ryby!“

Když se toho večera najedli a usazení na truhle bafali z dýmek, začal se kruh žhnoucích očí svírat ještě těsněji než den předtím.

„Kdyby už tak narazili třeba na stádo losů a odtáhli a nám už dali svatý pokoj,“ řekl Bill.

Henry něco mrzutě zabručel a další čtvrt hodiny seděli mlčky. Henry hleděl upřeně do plamenů, Bill na kruh očí svítících ve tmě na samé hranici světla ohně.

„A kdybychom už tak dojížděli do Fort McGurry!“ začal znovu.

„Nech už konečně toho skuhrání a toho věčného honění bycha,“ vybuhl zlostně Henry. „Asi tě pálí žába, to bude to hlavní, co tě trápí. Spolkneš lžičku sody, notně se ti uleví a hned z tebe bude snesitelnější společník.“

Ráno Henryho probudil proud zuřivých kleteb, řinoucích se z Billových úst. Henry se zdvihl na lokti a uviděl svého druha, jak stojí mezi psy u nově rozdmýchaného ohně a s tváří zkřivenou vztekem prudce šermuje rukama.

„No tak,“ chlácholil ho Henry. „Co je zas?“

„Žabák je pryč.“

„Nepovídej!“

„Říkám ti – je pryč.“

Henry vyskočil z pokrývek a letěl ke psům. Spočítal je pečlivě a potom svorně s kamarádem proklínal divočinu, která je právě oloupila o dalšího pomocníka.

„Žabák byl z nich ze všech nejsilnější,“ uzavřel Bill.

„A žádný hlupák to věru nebyl.“

To byla celá pohřební řeč, druhá ve dvou dnech.

Po neveselé snídani zapřáhli zbylé čtyři psy do saní. Byl to den navlas stejný jako všechny předešlé. Oba muži se beze slova plahočili pláněmi ledového světa. Ticho rušilo jen vytí jejich pronásledovatelů, kteří se jim – sami neviděni – pověsili na paty. Za odpoledního soumraku zněly tyto signály stále blíž, jak se vlci podle svého zvyku stahovali do jejich blízkosti. Psi byli podráždění a vylekaní a ze strachu zamotávali postraňky, což oba muže sužovalo stále víc.

„Však já vám ty vaše výlety zatrhnu, bando pitomá,“ řekl spokojeně Bill, když se navečer zvedl od dokončené práce.

Henry nechal vaření a šel se podívat. Jeho kamarád psy nejen přivázal, ale upoutal je po indiánském způsobu tyčkami. Každý pes dostal na krk obojek. K obojku přivázal Bill silnou hůl, přes metr dlouhou, a přitáhl ji psovi tak těsně pod bradu, že se nemohl dostat zuby k poutajícímu řemeni. Druhý konec tyče uvázal ke kůlu zaraženému do země. Pes nemohl přehryzat řemen na svém konci hole, a tyč ho zase nepustila k řemeni na druhém konci. Henry pochvalně přikyvoval.

„To je jediná věc, která platí i na Jednoušáka a která ho tu udrží,“ řekl. „Jinak ti překouše řemen tak čistě a skoro tak rychle, jako bys ho přefízl nožem. Ráno je tu budeme mít všechny pěkně pohromadě jedna radost.“

„To si piš, že jo,“ ujišťoval ho Bill. „Sázím se o ranní kafe, že nebude chybět ani jeden.“

„Jako by věděli, že do nich nemáme čím bouchnout,“ posteskl si Henry, když šli spát, a ukázal na planoucí kruh očí, který je svíral.

„Párkrát je takhle postrašit, to bys koukal, jak by hned byli uctivější. Noc co noc lezou blíž. Zastiň si oči před ohněm a dobře se dívej – tamhle! Viděls?“

Chvilí se oba věnovali podívané na neurčité stíny, pohybující se z dosahu světla táborového ohně. Při delším bedlivém pohledu

na místo, které prozrazovala dvojice planoucích očí, nabýval každý stín pozvolna tvaru šelmy. Bylo dokonce vidět, jak se šeré obrysy pohybují. Pak upoutaly pozornost mužů nějaké zvuky z místa, kde byli uvázáni psi. Jednoušák vyražel krátká dychtivá zakňučení, natahoval se na konci své tyče do tmy a chvílemi ve své snaze ustával jen proto, aby na tyč divoce zaútočil zuby.

„Jen se na to koukni, Bille,“ šeptl Henry.

Do plného světla plamenů vklouzlo kradmo zvíře ne nepodobné psu. Pohybovalo se ostrážitě i drze zároveň, opatrně sledovalo zrakem oba muže, ale pozornost přitom upíralo především na psy. Jednoušák se natáhl na celou délku tyče k vetřelci a dychtivě zakňučel.

„Ten pitomý Jednoušák nevypadá zrovna ustrašeně,“ řekl Bill polohlasem.

„Je to vlčice,“ odpověděl šeptem Henry, „tak to tedy bylo se Špekounem a se Žabákem. Dělá smečce vnadidlo: psa nejdřív odláká, pak se na něj ostatní vrhnou a sežerou ho.“

V ohništi zapraskalo. Ohořelé poleno se skácelo a završelo. Záhadný tvor při tom zvuku uskočil zpátky do tmy.

„Něco mi dochází, Henry,“ oznamoval Bill.

„A co?“

„Že je to ta, kterou jsem přetáhl klackem.“

„O tom vůbec nepochybuj,“ odpověděl Henry.

„A navíc,“ pokračoval Bill, „to, jak se vyzná u ohně, to je až podezřelá mazanost.“

„Víš toho o nás určitě víc, než by se na slušnou vlčici patřilo,“ souhlasil Henry. „Vlčice, která ví, kdy má přijít ke krmení se psy, ta už má něco za sebou.“

„Starý Villan míval psa, který mu utekl s vlky,“ přemýšlel Bill nahlas. „Já to zažil. Střelil jsem toho psa ve vlčí smečce na losím pastvišti nahoře na Pasekovém potoce. A starý Villan pak plakal jako malé děčko. Tři roky ho neviděl, povídal. Celou tu dobu žil pes s vlky.“

„Myslím, že jsi uhodil hřebík na hlavičku, Bille. Ten vlk je vlastně pes a mockrát žrával ryby z lidských rukou.“

„A jestli mi vleze do rány,“ prohlásil Bill, „tak se z toho vlka, co je vlastně pes, stane docela obyčejná chcíplotina. Další psy už si nemůžeme dovolit ztrácet.“

„Máš už ale jen tři náboje,“ varoval ho Henry.

„Počkám si, až bude docela blízko,“ ubezpečil ho Bill.

Ráno Henry přiložil na oheň a uvařil snídani za doprovodu chrápání spícího kamaráda.

„Tý jsi spal tak sladce,“ prohlásil, když budil Billa k snídani, „že jsem neměl srdce tě burcovat.“

Bill se dal ospale do jídla. Zjistil, že hrnek na kávu má prázdný, a hmátl po kotlíku. Nedosáhl však na něj, Henry si ho postavil až k sobě.

„Poslouchej, Henry,“ zabručel Bill, „nezapomněls na něco?“

Henry se náramně pozorně rozhlédl kolem sebe a pak zavrtěl hlavou. Bill pozvedl prázdný šálek.

„Aha, káva. Ale tu nedostaneš.“

„Copak, došla?“ zeptal se Bill mrzutě.

„Ne.“

„Nebo si snad myslíš, že by taky mohla uškodit mému trávení?“

„Ne-e.“

Billovi se hněvem nahrnula krev do tváří.

„Tak to jsem opravdu celý žhavý na to, jak mi to vysvětlíš,“ řekl.

„Fešák je pryč,“ odpověděl Henry.

Beze spěchu, s unaveným pohledem člověka, jenž kapituloje před nepřízní osudu, Bill pootočil hlavu a z místa, kde seděl, zvolna počítal psy.

„Jak se to stalo?“ zeptal se otupěle.

Henry pokrčil rameny. „Nevím. Jestli mu snad ten řemen nepřekousal Jednoušák. Sám to Fešák udělat nemohl, to je jistá věc.“

„Ten neřád zatracená!“ Bill se vyjadřoval nevzrušeně a pomalu, nechtěl dát najevo hněv, který ho sžíral. „Když si nedokázal přehryzat svůj vlastní řemen, tak to udělal aspoň Fešákovi.“

„No, počítám, že ten už má touhle dobou po starostech, že už se prohání po okolí v břiše alespoň dvaceti vlků.“ To byla celá Henryho pohřební řeč nad dalším ztraceným psem. „Nalej si kávu, Bille.“

Ale Bill zavrtěl hlavou.

„No tak!“ pobízел Henry a přistrkoval mu kotlík.

Bill odstrčil i svůj hrnek. „Hrom by do mě musel uhodit, kdybych si vzal. Řekl jsem, že nechci kafe, jestli jediný pes zmizí. Tak ho taky nechci!“

„Moc dobrá káva,“ lákal ho Henry.

Ale Bill se zatvrdil a nenapil se; spláchl suchou snídani jen nadávkami na Jednoušáka za kousek, který jim provedl.

„Dnes je přivázu tak, že jeden na druhého nedosáhne,“ prohlásil Bill, než se vydali na cestu. Ušli sotva sto metrů, když se Henry, který šel před saněmi, shýbl a zvedl cosi, na co šlápl sněžnicí. Bylo ještě tma a nebylo vidět, ale poznal tu věc po hmatu. Hodil ji za sebe, takže dopadla na saně a skutálela se až k Billovým nohám.

„Možná že to budeš na uvazování ještě potřebovat,“ křikl Henry.

Billovi uklouzl výkřik. Tohle bylo tedy všechno, co po Fešákoví zbylo – tyčka, ke které byl přivázán.

„Zhltni ho i s chlupy,“ hlásil Bill. „I ta tyčka je dočista obraná, jako olízaná. Sežrali řemínky na obou koncích. Ti jsou zatraceně vyhládlí, Henry, a ještě z nich budeme mít cestou dost těžkou hlavu.“

Henry se vzdorovitě zasmál. „Vlci mě sice ještě takhle nepro následovali, ale prožil jsem už ledacos horšího, a vždycky jsem vyvázl se zdravou kůží. To by si ty potvory musely ještě někoho přizvat, aby stačily na Billova kamaráda.“

„No, nevím, nevím,“ řekl Bill pochybovačně.

„Dozvíš se to, jen co dojedeme do Fort McGurry.“

„Není mi moc do smíchu,“ stál si na svém Bill.

„Jsi celý zelený,“ konstatoval Henry. „Potřebuješ chinin. Jak dorazíme do Fort McGurry, nacpu ho do tebe pořádnou dávkou.“

Bill nad tou diagnózou nesouhlasně zabručel a zmlkl. V devět se rozednilo. Ve dvanáct trochu zahřálo jižní obzor neviditelné slunce, a pak už se snášela studená šed', která po třech hodinách přešla v tmu. Chvilí potom, co se sluníčko marně pokusilo vystoupit nad obzor, uklouzl Bill rukou pod plachtu na saních, kde měl pušku, a řekl: „Jeď zatím dál, Henry, já se trochu porozhlídnou kolem.“

„Kdyby ses raději držel saní!“ hartusil jeho kamarád. „Máš jen tři náboje a kdovíco se může stát.“

„No vida, kdo tu sýčkuje!“ vyjel vítězoslavně Bill.

Henry neodpověděl a lopotil se dál se saněmi sám, občas se však stísnně ohlédl do šedavé pustiny, v níž jeho druh zmizel. Spatřil ho opět až za hodinu, Bill si mezitím nadběhl přes vršky, které musely saně objíždět.

„Rozptýlili se a slídí kolem,“ řekl Henrymu. „Drží se nás a zároveň hledají nějakou zvěř. Vědí, že nás stejně dostanou a že prostě stačí vyčkávat. Zatím hodlají sežrat to, co kde najdou k snědku.“

„Chtěl jsi snad říct, že si myslí, že nás dostanou,“ odrážel ho Henry.

Ale Bill se nedal. „Já je viděl, člověče. Jsou strašlivě vyhublí. Nežrali už určitě celé dlouhé týdny, snad až na Špekouna, Žabáka a Fešáka – a je jich tolik, že se na všechny snad ani nedostalo. Žebra mají jako valchy, mohl bys jim je spočítat. Povídám ti, že hlady úplně šílí. Ještě se z toho vzteknou, a pak něco uvidíš.“

Po několika minutách Henry, který teď šel za saněmi, varovně hvízdal. Bill se ohlédl, a pak potichu zastavil psy. Z nejbližšího zákrutu cesty za nimi, přímo v jejich stopě, vyběhl jasně viditelný huňatý stín. Čenich měl až u sněhu a klusal podivuhodně plavným a lehkým krokem. Když stanuli, zastavil se také, zvedl hlavu a pozoroval saně. Rozšířené, chvějící se nozdry lapaly a zkoumaly jejich pach.

„Je to ta vlčice,“ šeptl Bill.

Psi ulehli do sněhu a Bill prošel kolem nich ke svému druhovi u saní. Pozorovali spolu podivné zvíře, které je pronásledovalo už několik dní a přivedlo do záhuby polovinu jejich spřežení.

Tvor zavětlil a pak popoběhl o několik kroků. Několikrát se to opakovalo, až se k nim přiblížil na necelých sto metrů. Pak se zastavil a posadil se vzprímeně u jehličnatého podrostu; zrakem i čichem zkoumal saně a číhající muže. Hleděl na ně s podobnou dychtivostí, jako to dělají psi. Jenomže v jeho napjaté pozornosti nebyla ani špetka psí přichylnosti. Bylo to dychtění zplozené hladem, kruté jako tesáky té šelmy a nemilosrdné jako sám mráz.

Na vlka bylo zvíře značně veliké, i vyzáblá kostra prozrazovala tvora, který patřil k největším svého rodu.

„V kohoutku jí nechybí moc do metru výšky,“ hlesl Henry. „A vsadím se, že na délku jí do metru a tři čtvrtě taky mnoho neschází.“

„Na vlka má trochu divnou barvu,“ podivil se Bill. „Jaktěživ jsem ještě neviděl rezavého vlka. Mně ta barva připadá skoro jako skořicová.“

Zvíře ovšem nemělo barvu skořice. Kožich byl pravý vlčí. Převládající odstín srsti byl šedý, ale k tomu přistupoval lehounký rezavý nádech – klamavý tón, který se objevoval a opět mizel, spíše pouhé zdání než výrazné zabarvení; hned popelavý, hned zářivě šedivý, hned se leskl narudlou barvou, kterou bylo těžké běžnými výrazy postihnout.

„Nejspíš ze všeho vypadá na velkého eskymáckého psa,“ řekl Bill. „Moc by mě nepřekvapilo, kdyby začal vrtět ocasem.“

„Pojď sem, ty malamute,“ zavolal, „no pojď, jakpak ti říkali?“ „Ani trochu se tě nebojí,“ smál se Henry.

Bill zahrozil rukou a křikl; zvíře však nejevilo strach. Spatřili u něho jedinou proměnu v chování: zbystřenou pozornost. Jinak na ně dál hledělo s nelítostnou žádostivostí nenasyceného tvora. Mělo hlad, a oni pro ně představovali maso; chyběla mu jen odvaha k tomu, aby se na ně vrhlo a zadávalo je.

„Podívej, Henry,“ řekl Bill a nevědomky ztlumil hlas až do šepotu. „Máme sice už jen tři náboje, ale tohle je jistá rána. Nemůžu netrefit. Připravila nás o tři psy, musíme s tím už jednou skoncovat. Co říkáš?“

Henry kývl na souhlas. Bill opatrně sáhl pod plachtu na sáních a vytáhl pušku. Už ji zvedal k líci, ale zamířit nestačil. Vlčice vmžiku odskočila stranou do podrostu.

Podívali se na sebe. Henry dlouze a významně hvízdal.

„To jsem si mohl myslet,“ bručel Bill, když pušku opět uklízel. „Vlk, který ví, kdy má přijít se psy ke krmení, ví samozřejmě taky něco o bouchačkách. Něco ti řeknu, Henry, ta potvora je příčinou všech našich potíží. Nebýt jí, měli bychom teď šest psů místo tří. A ještě něco ti povím – já ji dostanu! Je moc chytrá na to, aby se dala zastřelit na pláni. Ale já si na ni počínám. A složím ji ze zálohy, jako že se Bill jmenuju.“

„Neměl bys chodit daleko,“ varoval ho kamarád. „Jak se na tebe vrhne celá ta smečka najednou, tak ti budou ty tvoje tři ná-

boje houby platné. Jsou strašně vyhladovělí, a když se do tebe dají, Bille, určitě tě dostanou.“

Utábořili se velice brzy. Tři psi nedokázali táhnout saně ani tak rychle, ani tak dlouho jako šest psů. Bylo patrné, že jim docházejí síly. I muži šli brzy spát, ale předtím se Bill postaral, aby na sebe psi nedosáhli a nemohli si překousat řemeny navzájem.

Vlci byli stále drzejší a několikrát vyburcovali muže ze spánku. Příkrádali se do takové blízkosti, že psi šleli strachem, a čas od času bylo třeba přikládat na oheň, aby udrželi opovážlivé lupiče v bezpečné vzdálenosti.

„Slyšel jsem námořníky vyprávět o žralocích, jak táhnou za lodí,“ povzdechl si Bill, když přiložil a zalézal zpátky pod pokrývky. „Tihle vlci, to jsou takoví suchozemští žraloci. Vyznají se v tom líp než my a nedrží se naší stopy jen tak pro zábavu. A dostanou nás, Henry. Nakonec nás určitě dostanou.“

„S těmi tvými řečičkami tě už napůl dostali,“ odsekl Henry. „Když si člověk pořád stýská, že je bit, má napůl prohráno, Bille. A tebe už z poloviny sežrali, podle toho, jak o tom pořád mluvíš.“

„Sporádali už jinší chlapy, než jsme ty a já,“ odpověděl Bill zasmušile.

„Heleď, nech už toho skuhrání a neotravuj, jsi jak zimnice.“

Henry se hněvivě obrátil na druhý bok, ale Bill k jeho překvapení nedal najevo ani špetku zlosti. Bylo to divné, protože jinak Billa snadno podráždilo každé ostřejší slovo. Henry o tom dlouho přemítal, než usnul, a když už se mu víčka klížila, říkal si ještě v duchu: „Je to tak, Bill je z toho dočista vedle. Musím ho zítra trochu povyrazit.“

KAPITOLA 3

Nářek hladu

Den začal slibně. Ani jeden pes se v noci nezaběhl, a tak vyjížděli na cestu, do ticha, do tmy a do zimy s docela dobrou náladou. Billa, jak se zdálo, opustily černé myšlenky z předešlého večera,

a za poledne se dokonce rozehřál natolik, že dováděl se psy, když na špatné cestě zvrhli saně.

Byla to hrozná motanice. Saně se převrátily a zaklínily mezi pařez a velký balvan, a tak museli všechny tři psy vypřáhnout, aby vůbec dokázali postraňky rozmotat. Shýbli se právě oba k saním, aby je narovnali, když Henry postřehl, že se Jednoušák plíží kam-si pryč.

„Jdeš sem, Jednoušáku!“ křikl, narovnal se a otočil se za psem.

Ale Jednoušák už se rozběhl po sněhu, jen za ním odvázané postraňky poletovaly.

Vzadu, v jejich vlastní stopě, na něho čekala vlčice.

Jak se k ní blížil, celý najednou zpozorněl. Zvolnil běh až do opatrného drobného klusu, a poté se zastavil. Pozoroval ji zkoumavě a nedůvěřivě, ale přece jen s touhou. Vypadala, jako když se na něho usmívá. Cenila zuby, ale spíš laškovně než výhružně. Popoběhla mu několika krůčky vstříc, jako by si chtěla hrát, a pak stanula. Jednoušák se k ní přiblížil, stále ještě bdělý a ostražitý, uši i ocas vztyčeny, hlavu vysoko zdviženou.

Pokusil se ji očichat, ale vlčice hravě a plaše odskočila. Na každý jeho krok odpovídala krůčkem zpět. A krok za krokem ho tak odlákávala z bezpečné blízkosti jeho lidských přátel. Jednou, jak mu myslí prokmitlo jakési neurčité varování, se ohlédl na převržené saně, na zbylé dva druhy ze spřežení a na oba muže, kteří na něho volali.

Ale ať už se v jeho hlavě rodila jakákoli myšlenka, zaplašila ji vlčice, která se k němu přiblížila, letmo ho očichala a pak se zase dala na váhavý, ostýchavý ústup před jeho novými pokusy o sblížení.

Bill se konečně rozpomněl na pušku. Měl ji však dole, pod překocenými saněmi, a než mu Henry pomohl saně i s nákladem obrátit, byli už Jednoušák a vlčice příliš daleko a příliš blízko u sebe, než aby mohl Bill riskovat ránu.

Příliš pozdě nahlédl Jednoušák svou chybu. Dříve než oba muži pochopili proč, obrátil se a rozběhl se zpátky k nim. Pak spatřili asi dvanáct vlků, šedých a vyhublých, jak se ženou po sněhu, jak mu nadbíhají v pravém úhlu k jeho stopě a odřezávají mu cestu k ústupu. Plachost a hravost vlčice byla rázem ta tam. Se zavrčením se na Jednoušáka vrhla. Odrazil ji sice plecemi,

a třebaže měl cestu ke spáse již přeřatou, stále ještě se snažil dostat zpět k saním. Odbočil a hnál se k nim obloukem. Každým okamžikem se však objevovali noví a noví vlci a zapojovali se do štvance. A vlčice byla za Jednoušákem o pouhý skok, lovila na svou vlastní pěst.

„Počkej, kam jdeš?“ chytil Henry kamaráda za loket.

Bill jeho ruku odstrčil. „Nemůžu se na to koukat,“ řekl. „Žádného našeho psa už nedostanou, to bych se na to podíval.“

S puškou v ruce vrazil do podrostu, který lemoval cestu. Jeho úmysl byl zřejmý. Saně byly středem kružnice, po níž pes svým pronásledovatelům unikal, a Bill ji chtěl ještě před nimi přetnout. S puškou a za jasného denního světla se mu snad podaří vlky zastrašit a psa zachránit.

„Povídám, Bille,“ volal za ním Henry, „buď opatrný! Nehazarduj!“

Usedl na saně a zahleděl se za Billem. Nic jiného dělat nemohl. Lovec mu už zmizel z dohledu, ale tu a tam bylo vidět Jednoušáka, jak se objevuje a opět mizí v roztroušených smrčínách. Podle Henryho neměl žádnou naději. Pes si byl sice plně vědom nebezpečí, které mu hrozí, avšak běžel po vnějším obvodu kruhu, zatímco vlčí smečka se hnala po vnitřním a kratším. Marná byla naděje, že by se Jednoušákovi mohlo podařit své pronásledovatele předstihnout o tolik, aby před nimi jejich kružnici přeřal a dostal se zpátky k saním.

Všechny tyto cesty se sbíhaly do jednoho bodu. Kdesi na sněžné pláni, tam za stromy a za křovím, které Henrymu zastíralo výhled, se smečka, Jednoušák a Bill střetnou. Stalo se tak dříve, než očekával. Uslyšel výstřel, pak ještě dvě rány v rychlém sledu, a věděl, že Bill je bez střeliva. Dolehlo k němu divoké vrčení a štěkot. Rozpoznal bolestné a hrůzyplné zakňučení Jednoušáka, zaslechl zavytí, snad zasaženého vlka. A to bylo vše. Utichlo vrčení. Ustal štěkot. Teskným krajem se znovu rozhostilo ticho.

Dlouho ještě zůstal sedět na saních. Nebylo třeba jít se dívat, co se stalo. Věděl to právě tak dobře, jako kdyby se to bylo odehrálo před jeho očima. Jednu chvíli sebou trhl a spěšně vyhrabal zpod plachty sekeru. Ale za okamžik už zase těžkomyslně usedl a zbývající dva psi se mu choulili a trásli u nohou.

Konečně unaveně vstal, jako by mu z těla vyprchala veškerá síla, a zapřáhl psy znovu k saním. Přes rameno si přehodil jeden z postraňků a táhl společně se psy. Nepokročil příliš daleko. Při první známce soumraku spěchal s utábořením a postaral se o hojnou zásobu dřeva. Nakrmil psy, uvařil si večeři a snědl ji a ustlal si blízko ohně.

Nebylo mu však souzeno, aby si lůžka užil. Ještě než zavřel oči, byli již vlci nebezpečně blízko. Nemusel tentokrát vůbec napínat zrak, aby je spatřil. Stáhli se všichni kolem něho a kolem jeho ohně v úzkém kruhu; ve světle plamenů jasně viděl, jak usedají, jak si lehají, plazí se po břiše kupředu, popolézají sem a tam. Někteří za hradbou ohně dokonce i podřimovali. Tu a tam zahlédl, jak si schoulí ve sněhu jako psi užívají spánku, který jemu byl teď odpírán.

Udržoval jasný, planoucí oheň, neboť věděl, že je to poslední překážka mezi jeho tělem a jejich hladovými tesáky. Jeho dva psi se drželi blízko u něho, přitisknutí k němu každý po jednom jeho boku, hledali u něho ochranu, kňučeli a občas i prudčeji zavrčeli, když se některá z šelem odvážíla mimořádně blízko. Ve chvíli, kdy se psi ozvali, rozvlnil se současně i celý prstenec obléhatelů, vlci vyskakovali, doráželi na ně, sborem se rozeznávalo hladové zavytí. Pak se kruh opět uklidnil, vlci se usadili a tu a tam některý pokračoval i v přerušovaném spánku.

Přesto se však obruč kolem Henryho neustále stahovala. Kousek po kousku, po centimetrech, se hned jeden, hned druhý vlk po břiše plazil blíž a blíž, zužovali kruh, až dospěli na vzdálenost pouhého jednoho skoku. Tehdy Henry bral planoucí větve z ohniště a házel je po smečce. Překotně couvali, polekaně poštekávali a podrážděně vrčeli, když některá dobře mířená větev zasáhla a popálila příliš dotěrné zvíře.

Rána se dočkal bledý a unavený, oči se mu klížily v touze po spánku. Ještě za šera si uvařil snídani a v devět hodin, když se smečka s nadcházejícím dnem stáhla, se dal do uskutečnění záměru, kterým se zabýval v dlouhých hodinách uplynulé noci. Nasekal mladé stromky a řemeny je uvázal vysoko napříč ke kmenům stromů, aby vytvořily jakousi plošinku. S pomocí psů pak na ni řemeny vytáhl nahoru ze saní rakev.

„Billa dostali a mě možná taky dostanou, tak alespoň tebe dostat nesmějí,“ hovořil k mrtvému v jeho visuté hrobce.

Potom se vydal na další cestu a odlehčené sáně poskakovaly za snažícími se psy. I oni dobře věděli, že se nedostanou do bezpečí dříve, než dorazí do Fort McGurry. Vlci se při pronásledování už ani neskrývali, bezostyšně klusali za nimi a pobíhali po obou stranách jejich stezky. Rudé jazyky jim visely z tlam, pod kůží se jim při každém pohybu vlnila vystouplá žebra. Byli vyzábblí, kost a kůže, namísto svalů jako by měli pouhé provazy – tak vyhublí byli, že se jim Henry chtě nechtě musel obdivovat, že se ještě drží na nohou a nezhroutí se do sněhu.

Neodvážil se putovat až do tmy. V poledne sluníčko nejen že zahřálo oblohu, ale dokonce se bledým a nazlátlým okrajem vynořilo nad obzor. Přijal to jako dobré znamení. Den se prodlužoval, slunce se vracelo. Ale sotva radostné světlo pohaslo, hned se utábořil. Zbývalo ještě několik hodin šedého přísvitu a chmurného soumraku; využil jich a nasekal ohromnou zásobu paliva.

S nocí se hrůza vrátila. Nejenže byli vlci ještě hladovější a dotěrnější, ale na Henryho dolehla i únava z nevyspání. Přes všechno odhodlání co chvíli zadřímá, schoulený u ohně, s příkrývkami přes ramena, se sekerou na klíně, mezi oběma psy, kteří se mu pevně tiskli k boku. Náhle se probral a ani ne pět metrů před sebou spatřil velkého šedého vlka, jednoho z největších ve smečce. A třebaže se na šelmu díval, protáhla se tak nerušeně a slastně, jako se protahují leniví psi, civěla mu přímo do očí a prohlížela si ho, jako by doopravdy nebyl ničím jiným, než poněkud opožděnou večeří, která se však už co nevidět má servírovat.

Tuto jistotu projevovala celá smečka. Napočítal jich snad dvacet a všichni na něho buď hladově zírali, anebo klidně pospávali na sněhu. Připadali mu jako děti shromážděné u prostřeného stolu a čekající na svolení, aby se mohly pustit do jídla. Jenomže to jídlo – tím byl on sám! Začínal být už zvědav, kdy a jak hostina započne.

Když přikládal na oheň, pocítil náhle k svému tělu obdiv, jaký až dosud nepoznal. Sledoval pohyby svých svalů, prohlížel si důmyslnou stavbu prstů. Zvolna je ohýbal u ohně, znovu a znovu, nejdříve najednou, pak každý zvlášť, roztahoval je do široka nebo

jimi naprázdno chňapal do vzduchu. Zkoumal utváření nehtů, štípal se do konečků prstů, hned jemně, hned ostře, a odhadoval okamžik, v němž vznikal nervový popud. Okouzlovalo ho to a náhle se mu prudce zalíbilo ono dokonalé svalstvo, které tak krásně, hladce a citlivě fungovalo. A pak polekaně vzhlédl na vyčkávající kruh vlků, který ho obkličoval, a jako blesk mu svítilo, že celé to podivuhodné a živoucí tělo teď vlastně není nic víc než maso, kořist těchto hladových šelem, kterou jejich lačné tesáky rozsápon a rozervou, že pro ně znamená pouhé žrádlo, tak jako jemu často byli potravou los anebo králík.

Probral se z dřímoty, která se napůl už stávala zlou noční můrou, a přímo před sebou spatřil narezlou vlčici. Nebyla od něho vzdálena ani celé dva metry, seděla na sněhu a lačně ho sledovala. Oba psi mu vrčeli a kňučeli u nohou, ale vlčice si jich nevšímalá. Hleděla na muže a on její pohled po nějakou chvíli opětoval. Nebylo na ní teď pranic hrozivého. Jen ho s nesmírnou dychtivostí pozorovala; věděl však, že síla jejího dychtění je dána silou jejího hladu. Byl pro ni potravou a už pouhý pohled na něho jí dráždil chuť. Tlamu měla pootevřenou, kanuly jí z ní sliny a už se v představě nadcházejících hodů olizovala.

Zalomcoval jím záchvat strachu. Rychle sáhl po hořící větvi, aby ji na vlčici hodil. Ale sotva se po ní natáhl, ještě dříve, než tuto zbraň sevřel prsty, vlčice uskočila do bezpečí. Viděl, že byla zvyklá na to, že se po ní něčím hází. Zavrčela, když uskakovala, obnažila tesáky až ke kořenům a všechna její dychtivost zmizela, vystřídána lačnou dravostí, před níž se až otrásl. Pohlédl na ruku, která držela větev, a vnímal citlivost a obratnost, s jakou prsty dřevo objaly, jak se přizpůsobily všem nerovnostem povrchu, když se chápaly drsného dřeva. Malíček, který se dostal příliš blízko hořící části, automaticky ucukl z dosahu bolestivého žáru na chladnější místo; v tu chvíli si představil, jak tyto citlivé a jemné prsty vlčice bělostnými zuby trhá a drtí. Nikdy neměl své tělo tolik rád jako teď, kdy jeho osud visel na tak tenkém vlásku.

Celou noc odrážel hladovou smečku hořícími větvemi. Kdykoli začal proti své vůli usínat, vrčení a kňučení psů ho probudilo. Nadešlo jitro, ale denní světlo poprvé nedokázalo vlky rozehnat. Marně čekal, že se rozutečou. Setrvali v kruhu kolem něho a ko-

lem jeho ohně a zpupně a neskrývaně hlídali, co už považovali za své. Otřásli tak odvahou, která se v něm na úsvitu zrodila.

Učinil zoufalý pokus vydat se znovu na cestu. Ale v okamžiku, kdy se vzdálil od ochranného ohně, nejsmělejší z vlků se na něho vrhl. Skok byl naštěstí krátký. Lovec uhnul zpět k ohni a to ho zachránilo. Čelisti mu cvakly sotva deset centimetrů od stehna. Zbytek smečky se rovněž zvedl ze sněhu a dral se k němu. Aby je udržel v bezpečné vzdálenosti, musel rozmetávat žhoucí oharky napravo i nalevo.

Ani za denního světla se teď neodvažoval opustit oheň, aby nasekal další palivo. Asi sedm metrů od něho se tyčil vysoký uschlý smrk. Půl dne strávil lovec tím, že ohniště posunoval k suchému kmeni, a stále měl přitom pohotově dobrý půltucet pochodní, aby je mohl házet po svých nepřátelích. Když dospěl až k soušce, zkoumal bedlivě okolní les, aby ji skácel tím směrem, kde bylo nejvíce paliva.

Noc byla opakováním předešlé, jenom potřeba spánku ho přemáhala ještě více. Vrčení psů ztrácelo na účinnosti. Kromě toho již teď vrčeli nepřetržitě, takže jeho zkřehlé a ospalé smysly přestávaly vnímat změny v tónu a síle. V náhlém zděšení se probral ze spánku. Vlčice stála přímo před ním, nebyla ani celý metr daleko od něho. Automaticky jí vrazil do rozevřené tlamy planoucí větev, aniž by ji pustil z ruky. Vlčice uskočila a zavyla bolestí, zatímco on s rozkoší čichal pach spáleného masa a srsti a pozoroval ji, jak třepe hlavou a zlostně vrčí necelých deset metrů od něho.

Než opět upadl do dřímoty, přivázel si k pravé ruce hořící borovou větev. Oči měl zavřeny sotva pět minut, když ho probudil palčivý žár plamene. Opakoval to po několik hodin. Pokaždé, když se tak vzbudil, rozehnal vlky rozhozenými oharky, přiložil na oheň a znovu si upravil smolnou větev přivázanou k ruce. Osvědčilo se to, ale pak nadešel okamžik, kdy si větev uvázal špatně. Sotva přivřel víčka, vyklouzla mu větev z dlaně.

Zadřímával a vzápětí měl sen. Zdálo se mu, že je ve Fort McGurry. Bylo tam teplo a příjemně, hrál s faktorem karty. I stanici obléhali v tom snu vlci. Vyšli až u samých vrat a on i faktor tu a tam přestávali hrát, poslouchali je a smáli se marným pokusům šelem proniknout dovnitř. A potom, tak podivný sen to byl, se ozval rachot. Vlci vyrazili vrata. Viděl je, jak se hrnou do velké

jídlny ve stanici. Vrhali se přímo na něho a na faktora. V okamžiku, kdy byl vchod násilím rozražen, vytí hrozivě zesílilo. Mučilo ho to. Sen se začínal proměňovat v cosi jiného – nevěděl sice v co, bez přestání ho však trýznilo ono vytí.

A pak procitl a uslyšel vytí skutečné, hrozivé vrčení a jekot ze všech stran. Vlci se na něho vrhli. Byli všude, kolem něho, na něm. Jeden mu zaťal zuby do paže. Lovec instinktivně skočil do ohniště a ještě ve skoku ucítil ostré zarytí zubů, které mu rvaly maso na noze. Začal boj ohněm. Tlusté palčáky mu dočasně chránily ruce, rozhazoval žhavé uhlíky na všechny strany, ohniště se v tu chvíli podobalo činné sopce.

Dlouho to však nemohlo trvat. Na obličejích mu naskakovaly puchýře od žáru, řasy i obočí měl sežehnuty a nohy ho nesnesitelně pálily. Se dvěma hořícími větvemi v rukou skočil na okraj ohniště. Vlci byli zatlačeni. Na všech stranách, kamkoli oharky dopadly, syčel sníh a co chvíli divoký skok a zavrčení prozradily, že další z ustupujících útočníků šlápl na žhavý uhlík.

Lovec mrštil větvemi po nejbližších nepřátelích, doutnající palčáky vrazil do sněhu a dupal kolem, aby si ochladil nohy. Oba jeho psi byli titam; věděl dobře, že se stali další částí zdlouhavé hostiny, která započala před několika dny Špekounem a jejímž posledním chodem se má v nejbližších chvílích stát on sám.

„Ještě jste mě nedostali,“ zařval vztekle a zahrozil hladovým šelmám pěstí; pouhý zvuk jeho hlasu rozjitřil celý kruh, kolem dokola se rozlehlo vrčení, vlčice se připlížila téměř až k němu a sledovala ho žádostivým hladovým pohledem. Dal se do práce na novém záměru, který ho prve napadl. Rozšířil oheň do velkého kruhu. Doprostřed nakladl kožešiny a přikrývky na ochranu proti tajícímu sněhu a schoulil se za ně. Sotva zmizel za plamenou hradbou, přišla se celá smečka zvědavě podívat až k ohni, co se s ním stalo. Až dosud se k ohni neodvažovali; nyní se usadili v malém kruhu, jako to dělají psi, mhouřili oči, zívali a protahovali vyhublá těla v nezvyklém teple. Pak se vlčice posadila, zvedla čenich ke hvězdám a zaskolila. Vlci se k ní jeden po druhém přidávali, až posléze celá smečka vzpřímeně seděla s čumáky k obloze a vyla svůj nářek hladu.

Svívalo, rozednilo se. Došlo palivo a bylo třeba obstarat nové. Lovec se pokusil vykročit z ohnivého kruhu, ale v tom okamžiku

se na něho vrhli vlci. Před hořícími větvemi uskakovali, ale ne-
utíkali už. Bezúspěšně se je snažil zahnat. Když této marné snahy
zanechal a klopýtal zpět do dohořívajícího kruhu, jeden z vlků po
něm skočil, minul se však a všemi čtyřmi dopadl do ohně. Zavyl
bolestí, zakňučel a spěchal zpátky ochladit si tlapy ve sněhu.

Muž se schoulil na pokrývkách. Seděl nakloněn kupředu.
Skleslá ramena a hlava položená na kolenou prozrazovaly, že zá-
pas vzdal. Tu a tam zvedl hlavu a pozoroval, jak oheň dohasíná.
Kruh plamenů a oharků se rozdrobil na kousíčky a mezi nimi se
začaly otevírat temné škvíry. Mezery se zvětšovaly a z ohnivého
prstence už zbývaly jen jednotlivé ohníčky.

„Tak pojdte, teď už mě dostanete, kdy se vám zachce,“
mumlal. „Ale ať, já se zatím aspoň prospím.“

Jednu chvíli se probral a v temné prázdnotě mezi oharky
před sebou spatřil vlčici, jak na něho upřeně zírá.

Pak se probudil znovu, jen o chvíličku později, třebaže se mu
zdálo, jako by zatím uplynuly celé dlouhé hodiny. Udála se po-
divná změna, tak zvláštní, že se mu naráz navrátilo plné vědomí.
Něco se stalo. Zprvu nepostřehl, co. Potom pochopil. Vlci byli
 pryč. Zbyl po nich jen ušlapaný sníh, který prozrazoval, jak mu
již byli blízko. Znovu přicházel spánek a přemáhal ho, hlava mu
klesala na kolena, ale tu se náhle s trhnutím probudil.

Uslyšel křik mužů, šelest saní a dychtivé kňučení pachtících
se psů. Od bystřiny přijížděly četvery saně utábořit se mezi stromy.
Půl tuctu mužů teď postávalo okolo člověka, který se zhroutil
uprostřed skomírajícího ohně. Třáslí jím a štípali ho, snažili se ho
přivést k vědomí. Hleděl na ně jako omámený a drmolil cosi po-
divnou, mátožnou řečí.

„Ta rezavá vlčice... Chodila se krmit se psy... Nejdřív žrala
jejich ryby... Pak sežrala je... A potom sežrala i Billa...“

„Kde je lord Alfréd?“ houkl mu jeden z mužů do ucha a za-
třásl jím.

Zvolna zavrtěl hlavou: „Ne, toho ne, toho nesežrala... Ten je
na stromě, v posledním táboře.“

„Mrtvý?“

„Jo, v truhle,“ odpověděl Henry. Nedůtklivě trhl ramenem,
aby se zbavil člověka, který se ho vyptával. „Heleďte, nechte
mě... Já už vůbec nemůžu... Chci spát...“

Víčka se mu zachvěla a semkla. Brada mu poklesla na prsa. A už když ho ukládali do přikrývek, rozléhalo se mrazivým vzduchem jeho chrápání.

Ale ještě jiný zvuk se nesl z nezměrných pustin: vzdálené a slábnoucí vytí vlčí smečky. Lidské maso vlkům uniklo. Pustili se tedy po jiné stopě.

KAPITOLA 1

Souboj tesáků

Vlčice první zachytila zvuk lidských hlasů a kňučení tažných psů a první také odskočila od muže obklíčeného v kruhu skomírajících plamínků. Smečka se vzpouzela, vlci se nechtěli vzdát kořisti, kterou uštvali, váhali ještě několik minut, zkoumali cizí zvuky, a teprve potom se rozběhli po stopě za vlčicí.

Docela vpředu před smečkou klusal velký šedý samec – jeden z několika jejích vůdců. To on teď odvedl smečku za vlčicí. On to byl, kdo varovně vrčívál na mladší vlky ve smečce nebo je ťal tesáky, když se ho pokusili ctižádostivě předběhnout. A byl to on, kdo zrychlil běh, když spatřil vlčici, teď už zvolňující.

Zpomalila, až se jí ocitl po boku, jako by právě jí bylo toto místo vyhrazeno, a pak se spolu s ním rozběhla před smečkou. Na ni nezavrčel, ani na ni nevycenil zuby, když ho některým skokem předběhla. Zdálo se dokonce, že je jí příznivě nakloněn – příznivěji, než jí bylo po chuti, neboť se snažil běžet co nejbliž vedle ní – a sama naopak vrčela a cenila zuby, kdykoli se příliš přiblížil. Neváhala dokonce kousnout ho někdy do plece. Ani tehdy neprojevoval hněv. Odskočil pouze a toporně vyrazil několika neohrabanými skoky kupředu, chováním připomínal rozpačitého venkovského nápadníka.

Pro něho to byl jediný problém ve vedení smečky, vlčice však měla ještě jiné svízele. Po druhém boku ji sledoval pohublý starší vlk, šedivý, poznamenaný jizvami z mnoha půtek. Běhával po její pravé straně, snad proto, že měl jen jedno oko, levé. Také on

jevil snahu přitočit se k ní, tiskl ji v běhu, až se mu podařilo dotknout se zjizveným čenichem jejího krku, plece nebo boku. Stejně jako na opačné straně odrážela vlčice i tyto námluvy za běhu seknutím tesáků. Když ji však začali zahrnovat pozornostmi na obou bocích současně, ocitala se v tísní, musela odhánět nápadníky rychlým chňapáním doprava i doleva a zároveň se udržet v čele smečky a ještě dávat pozor na cestu. V těchto okamžicích se zablýskly zuby obou druhů klusajících jí po boku, výhrůžně zavrčeli přes její hřbet jeden na druhého. Byli by se sřvali, ale i námluvy a souboje musely počkat, až ve smečce pomine tísnivý hlad.

Pokaždé, když byl starší vlk odražen a když prudce odskočil před ostrými tesáky vlčice, kterou obletoval, narážel bokem na mladého tříročka běžícího po jeho slepé pravé straně. Mladý vlk byl již zcela vyspělý a ve srovnání se zesláblou a vyhladovělou smečkou si zachoval nadprůměrnou sílu i výbojnost. Přesto se však držel o hlavu zpět, neopovážil se čenichem dál než k pleci staršího jednookého druhu. Kdykoliv se odvážil se starým vlkem vyrovnat krok (stávalo se to jen zřídka), couvl hned zase před chňapnutím a zavrčením zpět k jeho rameni. Občas se však pozvolna opatrně stáhl zpět a vsunul se pak mezi starého vůdce smečky a vlčici. Dočkal se dvojího i trojího zahrnutí. Když vlčice nevrle zakňučela, vyřítíl se na tříročka starý vůdce. Někdy se k němu přidala i ona. A často ho zleva současně napadl i mladý vůdce.

Tehdy se mladý vlk naráz zastavoval před třemi páry obnažených ostrých čelistí, přisedl na zadek, přední nohy napjatý, tlamu hrozivě rozevřenou, srst naježenou. Zmatek v čele běžící smečky způsoboval vždy zmatek i v jejích zadních řadách. Zezadu na mladého vlka naráželi ostatní a projevovali mu svou nelihost ostrými kousanci do zadních běhů a do boků. Přinášelo mu to jen a jen nesnáze, neboť nedostatek potravy a podrážděnost se sčítaly; opakoval však co chvíli pokus s bezmeznou sebedůvěrou mládí, třebaže nesklízel nic než trampoty.

Kdyby bylo co jíst, byly by se rozproudily námluvy a souboje a smečka by se byla rozpadla. Byli však v neutěšené situaci. Dlouhým hladověním vyhubli. Ztráceli rychlost. Vzadu za smečkou se belhali její slabí členové, vlci velmi staří a velmi mladí.

Nejsilnější klusali vpředu. Všichni už se podobali spíše kostrám než dospělým šelmám. Přesto se však – s výjimkou těch, kteří kulhali – pohybovali plyně a neúnavně. Zdálo se, že jejich šlachovitá těla jsou nadána nevyčerpatelným zdrojem energie. Za každým ocelovým stahem svalů následoval stah nový a za ním další a další, jako by bez konce.

Uběhli toho dne mnoho mil. Klusali po celou noc. Ještě i nový den je zastihl v běhu. Nikde se nepohnul ani živáček. Jen oni sami se hnali nesmírnými prostory bez pohybu a bez života. Žili tu zcela sami a jiné živé tvory hledali jen proto, aby je mohli pozřít a sami se tak udržet při životě.

Překročili nízké rozvodí a proběhli desítkou údolíček v nížině, a pak byla konečně jejich námaha odměněna. Padli na losí zvěř. Nejprve narazili na obrovitého losího býka. Teď konečně před sebou měli maso, nechráněné ani tajemným ohněm, ani plamennými střelami. Dobře znali široká kopyta i lopatovité paroží, a přece pustili do větru obvyklou trpělivost a obezřetnost. Boj byl krátký a krutý. Zaútočili na ohromného býka ze všech stran. Páral jim břicha a tříštil jim lebky dobře mířenými údery velkých kopyt. Drtil je a trhal velkými parohy. Zadusával je do sněhu, svíjeli se pod ním v prudkém zápasu. Ale jeho osud byl zpečetěn; posléze klesl, vlčice mu zuřivě drásala hrdlo a ostatní vlci do něho zatínali zuby a zaživa ho rvali na kusy a požírali ještě dříve, než dobojoval a než dostal poslední smrtící ránu.

A nastala hojnost. Los vážil přes čtyři sta kilogramů – plných deset kilogramů připadlo na každého vlka z přibližně čtyřicetičlenné smečky. Ale jako se dokázali vytrvale postit, tak vytrvale uměli i žrát, a za chvíli zbývalo z nádherného zvířete, které před několika málo hodinami vzdorovalo smečce, jen pár roztažených kostí.

Byla hojnost odpočinku i spánku. A s plnými žaludky se začali mladí samci mezi sebou hašteřit a rvát; uběhlo tak pár dnů, až do chvíle, kdy se smečka začala rozpadat. Bylo po hladu. Vlci dorazili do krajiny plné zvěře, a třebaže stále ještě lovili společně, byli již opatrnější a z malých losích stád, na která narazili, odháněli jen těžkopádné krávy nebo zchromlé staré býky.

V této zemi hojnosti pak nastal den, kdy se smečka rozdělila a dala se dvěma různými cestami. Vlčice s mladým vůdcem po

levém boku a starším jednookým po pravém vedla svou část smečky dolů k řece Mackenzie a ještě dál za ni, do jezernaté krajiny na východě. Každým dnem se tento zbytek smečky dále zmenšoval. Po dvou, vždy samec se samicí, opouštěli vlci dosavadní houf. Jen někdy vyhnaly ze smečky některého vlka samotáře ostré zuby jeho soupeřů. Nakonec už zbyli jenom čtyři: vlčice, mladý vůdce, Jednooký a ctižádostivý tříroček.

Zlostná nálada vlčice zatím dostupovala vrcholu. Všichni tři její společníci nesli známky jejích zubů. Přesto jí však neopláceli stejným, nikdy se jí nebránili. Naopak, nastavovali i jejím nejdivočejším výpadům ochotně plece, vrtěli ocasy, poskakovali kolem ní a snažili se uchláholit její hněv. Ale tak jak byli mírní na vlčici, tak byli urputní jeden vůči druhému. Tříroček se v návalu běsnění pozvolna stával až příliš ctižádostivým. Napadl Jednookého z jeho slepého boku a rozerval mu slech na cáry. Třebaže však starý šedivec viděl jen na jednu stranu, byl proti soupeřově mládí a síle vyzbrojen moudrostí nabytou dlouholetými zkušenostmi. Ztracené oko a zjizvená tlama jasně hovořily o tom, jaké že zkušenosti to byly. Přežil až příliš mnoho rvaček, než aby jen na okamžik zaváhal, co udělat. Boj začal poctivě, avšak poctivě neskončil. Nedalo se odhadovat, jaký by asi býval jeho spravedlivý výsledek, neboť ke staršímu vlku se připojil ještě i třetí, a tak starý i mladý vůdce společně napadli horkokrevného tříročka, aby ho zahubili. Z obou stran ho nemilosrdně tísnily tesáky jeho nedávných druhů. Zapomenuty byly dny, kdy ještě lovili společně, zapomenuta zvěř, kterou společně zadávali, i hlad, kterým společně trpěli. To vše už patřilo minulosti. A láska, která je hnala teď, byla ještě nelítostnější a ještě krutější než honba za potravou.

Vlčice, pravá příčina toho všeho, zatím spokojeně seděla na zadku a přihlížela. Byla dokonce potěšena. Nadešel její slavný den, jakých bylo málo, den, kdy se jen kvůli ní ježila srst, tesáky se srážely navzájem a rvaly poddajné maso.

A v této hře o lásku prohrál tříroček, který se jí odvážil poprvé přiblížit, život. Po obou stranách jeho těla stáli jeho sokové. Hleděli upřeně na vlčici, jež seděla na sněhu a jako by se usmívala. Ale starý vůdce byl chytrý, až příliš zkušený v lásce stejně jako v boji. Mladý vlk pootočil hlavu, aby si olízl ránu na pleci. Na kratičký okamžik tak byla křivka jeho hrdla vystavena soupeři.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Bílý tesák***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.